

РЕШЕНИЕ

№ 5984

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5846** по описа за **2020** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Застрахователно дружество Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД,[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], чрез процесуалния си представител адв. М. Г. срещу Решение от 01.04.2020г., постановено по НАХД № 8079 по описа за 2019г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 114-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-325 от 05.04.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН) за нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от Кодекса на застраховането (КЗ), за което на основание чл. 647, ал.2 и чл. 644, ал. 2 вр. ал. 1, т.2 от КЗ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 500 лева.

В жалбата са изложени твърдения за неправилно приложение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че твърдяното с НП нарушение не е извършено от дружеството. Изтъква, че неправилно е определена датата на извършването му. Оспорва, че същото е извършено в условията на повторност, като в НП липсват данни относно предишно нарушение от същия вид. Изтъква, че са предприети незабавни действия от страна на дружеството по отстраняване на

нарушението и е постигната целта на закона по смисъла чл. 12 от ЗАНН. Развиват се доводи за наличие на маловажност на деянието по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на съдебния акт и потвърденото с него НП. В условията на алтернативност се иска намаляване на наложената санкция в минимален размер.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява.

Ответникът – КФН, редовно призован, не изпраща представител.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба. Счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания за неговата отмяна.

В производството пред СРС е установено, че в КФН, управление „Застрахователен надзор“ постъпила жалба от Т. Д. от 27.12.2018г. Жалбата касае претенция №[ЕГН] от 23.05.2018г. пред ЗД [фирма], заведена на основание договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите №BG/02/117003366442.

Във връзка с извършване на проверка, с писмо на КФН. изх. № 91-02-2055/07.01.2019г., от застрахователното дружество били изискани писмени обяснения и заверено копие на цялата документация, съдържаща се в преписката по щетата. Отговорът на застрахователя, ведно с изисканите от същия доказателства постъпил в КФН с писмо вх. № 91-02-2055/16.01.2019г. След проверка и анализ на цялата документация по случая се установява, че на 23.05.2018г. е заведена в ЗД [фирма] претенция №[ЕГН] вследствие на подадено Искане за оценка по застраховка „Гражданска отговорност“. Преписката е образувана по повод на настъпило застрахователно събитие-ПТП, вследствие на което са причинени увреждания на лек автомобил марка „Форд Фокус“ с рег. № С1431МВ в резултат на пътнотранспортно произшествие, и на основание сключен договор за застраховка „ГО“ на автомобилистите, обективиран в полица № BG/02/117002672756. На същата дата от ползвателя на застрахователната услуга са били представени документи,необходими за установяване на претенцията по основание и размер, а на 26.05.2018г. допълнително са представени данни за банкова сметка.

На 25.05.2018г. и на 30.05.2018г. са извършени огледи на увреденото МПС, за което е съставен опис на щетите, подписан от жалбоподателя.

След 30.05.2018г. от ползвателя на застрахователни услуги не са били изисквани допълнителни доказателства, относими към основаниято и размера на разглежданата претенция.

ЗД [фирма] се е произнесло чрез плащане на застрахователното обезщетение на 21.08.2018г. – извън рамките на законоустановения срок.

Съставен е АУАН №Р-06-59 от 22.01.2019г. Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентни органи в кръга на правомощията им, а вмененото нарушение е безспорно е извършено.

Правните изводи на СРС се споделят изцяло от касационната инстанция и не се възприемат развитите в жалбата доводи за неправилност на съдебния акт.

Настоящият състав намира за неоснователно възражението на застрахователното дружество, че издаденият АУАН и наказателно постановление не съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН. От представените по делото доказателства по несъмнен начин се установява извършването на нарушение на чл.108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма]. По силата на чл.108 от КЗ, застрахователят е длъжен да се произнесе по всяка претенция в 15-работни дни от представяне на доказателствата, като определи и изплати обезщетение или мотивира своя отказ. В разглеждания случай 15-дневният срок, започва да тече от 30.05.2018. когато са представени всички необходими за определяне на щетата документи, а застрахователното обезщетение е изплатено на 21.08.2018г – извън законоустановения срок. Посочената в НП нарушение е безспорно извършено. При реализирането на отговорността на дружеството, точно и ясно е описана нарушената и санкционната норма. Правилно и точно е индивидуализиран нарушителят.

Настоящият съдебен състав не споделя изложените доводи от страна на касатора, че наказанието е наложено за нарушение, извършено в условията на повторност, без такова да е налице. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Видно от събраните по делото доказателства, нарушението се явява „повторно“, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на приложеното по делото НП №Р-10-533 от 11.07.2017г., влязло в сила на 18.10.2017г., касаещо същото по вид нарушение. Съобразно изложеното процесното нарушение не се явява първо от този вид, наложено на дружеството.

Неоснователни са оплакванията на касатора във вр. с чл.12 от ЗАНН. За да се постигне предупреждаващия, превъзпитаващия и възпиращ ефект на наказанието следва същото да бъде по-високо, доколкото налаганите до момента наказания в минимален размер очевидно не са постигнали целите предвидени от законодателя.

Настоящата инстанция не споделя основанията за приложение и на чл.28 от ЗАНН, мотивирани с факта, че претенцията е платена. Последващите действия на дружеството са ирелевантни по отношение вида и степента на извършеното деяние и обществените отношения, към които е насочено. Нарушението е формално – на просто извършване, поради което не се изисква настъпване на определен вредоносен резултат. Обстоятелството, че деянието е извършено в условията на повторност обуславя по-високата обществена опасност, вкл. не се установят други смекчаващи отговорността обстоятелства, които да характеризират деянието с по-ниска степен на обществена опасност.

Предвид гореизложеното касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.04.2020г., постановено по НАХД № 8079 по описа за 2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: